

O splněných přáních

Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, jak naše přání mohou být ošemetná, zejména tehdy, když jsou neuvážená nebo když si neuvědomíme, že jde spíš o náš sen než o přání. Znam lidi, kteří říkají, že by chtěli mít psa či kočku, ale přestože by si je pořídit mohli, neudělají to. Jsou si vědomi svých limitů a vyhovuje jim lépe jejich představa hebkého kožíšku než realita poškrábaného nábytku a nočního venčení. A když někdo neporozumí dobře jejich povzdechu „vždycky jsem chtěla mít kočičku“ a nadělí jim pod stromeček košík s malou Mickou z útulku nebo od sousedovy kočky, je na malér zaděláno.

Nebo takové snění o životě na venkově, na samotě u lesa. Kdyby se naplnilo za třeskatého léta, kdy přes louku k sousedům je to příjemná procházka a do vesnice se dá zajet kdykoli, je to určitě něco jiného, než se probudit a mít sněhu plný dvorek tak, že se ani nedají otevřít vrata od stodoly, natož pak z ní vyjet autem a zkusit si někde opatřit skývu chleba.

To se ale běžně nestává. Kamenem úrazu bývají přání mnohem prostší, vyslovená jen tak mimochodem, ta, která se nemyslí tak úplně vážně. Jako třeba povzdech, že to či ono zařízení už nestojí za nic a potřebovalo by vyměnit. Když se v takovou chvíli sejde pozorně naslouchající ucho, blížící se Vánoce či narozeniny a zlaté srdce, může se stát, že za pár dnů budeme překvapeně zírat třeba na dotykový telefon, zabalený v dárkovém papíru. A budeme na něj zírat hodně dlouho a budeme s nostalgií vzpomínat na ten starý, který sice nestál za nic, ale zase na druhou stranu dělal to, co jsme od něj chtěli, ne jako ten nový krám, který si žije vlastním životem a povídá si, s kým chce a kdy chce bez našeho přičinění a bez ohledu na náš kredit.

Já pak musím být ve střehu se svými nápady na vylepšení čehokoli u nás doma, zejména ve své pracovně. „Chtělo by to takovej bazmek, pomocí kterého by se přizvedl quilt, aby se mi lépe quiltovalo“, vykládala jsem Vaškovi před časem a ukazovala jsem mu nejrůznější systémy na internetu. „Já bych si to svoje představovala asi takhle nějak“, dodala jsem a načmárala na papír poměrně nevzhledné zařízení, které mi za dva dny přinesl hotové, a od té doby už několik měsíců leží jedna část u něj v pokoji, druhá část u mě v pracovně, protože si nejsem vůbec jistá, jestli to vlastně přesně takhle chci řešit, protože je to pěkná opičárna, a kdo ví, jak to vlastně bude fungovat. A taky se to musí navrtat do stropu, a kdo bude stěhovat ten stůl a uklízet pak ten bordel?

Ano, na svá přání musí být člověk opatrný. Přát si něco, to je jednoduché. A někdy bývá až překvapivě snadné přání tomu druhému nebo i sobě splnit. No jo, ale co potom? Co když splnění přání vyvolá nutnost splnit další přání nebo odkloní řád věcí někam jinam, kam jsme to vůbec nechtěli? Co když nám splněné přání nepřinese štěstí, ale spíš starost a někdy i velké trápení?

Proto asi v pohádkách vždycky bývá možnost vyslovit tři přání. První dvě, aby si člověk mohl vyzkoušet jiné žití. A to třetí, aby mohl vše napravit a vrátit se zpátky. Pokud je tedy dost moudrý, aby si tuto možnost ponechal.

Blíží se čas, kdy se víc než jindy zabýváme přáními svých blízkých, čas, kdy máme vyslovit ta svá. To vůbec není nic jednoduchého, protože někdy sami nevíme, co si vlastně přejeme. Nebo jestli si doopravdy přejeme, aby se nám to splnilo. Ono je někdy mnohem lepší si jen tak snít a mít možnost své sny stále proměňovat, než si nechat svá neujasněná přání splnit. Je někdy lepší nechat snít, než bezhlavě splnit všechna domnělá přání těm, které máme rádi. Právě proto, že je rádi máme.

Někdy je lepší nechat přání nesplněná.

Alespoň to třetí.

Vyšlo na Zvířetníku, 8. 11. 2016

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-o-splnenych-pranich-d08-/p_zviretnik.aspx?c=A161107_191127_p_zviretnik_kosa

{fshare}